

Én ez esztendőben nyolcvan éves lettem,
Nyolcvan évem terhét vállaimra vettem.
Bár nem volt mindég teher, szép is akadt közte-közte,
De az a kék madár ritkán repült közbe.
No, de így korosan is, csak szeretek élni,
A mindennapokért nem kell már rohanni.
Jól érzem én magam, csendes környezetben,
No meg a kortársak nyugdíjas körében.
Az idős emberek sorsát sorsomon viselem,
A sok nehézséget sokszor átérzem.
Amikor közülünk egy is eltávozik,
Szívem pitvarában egy új keletkezik.
Tudom, hogy mennünk kell, mindőnknek egykoron,
S e korban már várjuk, mikor leszünk soron.
Ezt is megköszönöm, hogy megadta az Isten,
Hogy e szép koromat erőben megértem.
Hogy ezernyi búm s bajomat, mindég átvészelttem,
Pedig neméltem én grófi kényelemben.
Mindég csak gürcöltem világéletemben,
Mindig csak vetettem, de ritkán arattam.
Nehéz sorsom ellen, sokszor lázadoztam,
Máskor belátással, csendben elfogadtam,
Az élet próbáját, mégis csak kibírtam.

Újrónafő, 2002